

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.873 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, haar ter kennis gebracht op 12 december 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, haar eveneens ter kennis gebracht op 12 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die loco advocaat R. DRIESSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 28 juli 2006 huwt verzoekster met de heer B.J. van Belgische nationaliteit.

Op 14 mei 2007 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar echtgenoot, de heer B.J.

Op 30 mei 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 30 mei 2007 dient verzoekster een verzoek tot herziening in.

Nadat verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken bericht wordt nopens de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetswijziging, dient verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 19 oktober 2007 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 2795.

Op 14 maart 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met een Belgische onderdaan, dat zij feitelijk gescheiden leven, haar familie in België woont, bij haar broer verblijft die haar ten laste neemt, geen familie meer zou hebben in land van herkomst, geïntegreerd zou zijn en Nederlands zou geleerd hebben, geen gevaar zou zijn voor de openbare orde, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Het gegeven dat betrokkene geen gevaar zou zijn voor de openbare orde is lovenswaardig maar kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Ieder wordt namelijk geacht om de Belgische wetten te respecteren.

Wat betreft het feit dat haar familie in België woont; betrokkene verklaart niet waarom het feit dat haar familie in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Een tijdelijke scheiding met familie verhindert niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene ten laste is van haar familie verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé-leven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Tenslotte lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers 31 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Verder brengt betrokkene geen bewijzen voor van het feit dat zij niemand meer zou hebben in het thuisland.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.

*De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.
(...)"*

Op 12 december 2008 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

*(...)
REDEN VAN DE BESLISSING*

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan in artikel 6 bepaalde termijn (art. 7, al1,2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken.
(...)"*

2. Rechtspleging

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het verzoekschrift aangeeft dat verzoekster een beroep tot nietigverklaring indient tegen de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 12 december 2008. De Raad stelt evenwel vast dat aan verzoekster geen beslissing tot weigering van de vestiging werd ter kennis gebracht op 12 december 2008 en dat integendeel de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 4 december 2008 beslist heeft om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk te verklaren, een beslissing die aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 12 december 2008. Eveneens dient opgemerkt te worden dat aan verzoekster wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht op 12 december 2008.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de bijgevoegde beslissingen van 4 december 2008 en van 12 december 2008 blijkt voldoende duidelijk dat het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring 'de beslissing van 4 december 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard' is, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2008, beiden aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 december 2008. De Raad zal zich dan ook beperken tot de wettigheidstoetsing van voormelde beslissingen.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster wijst er op dat er in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er geen 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zouden zijn aangetoond, ook al is zij gehuwd met een Belgische onderdaan en heeft zij geen familie meer in haar land van herkomst. Tevens stelt de bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM niet zou geschonden zijn doordat zij zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om alsdan een verzoek in te dienen vanuit haar vaderland. Verzoekster is van mening dat het niet redelijk verantwoord is om van haar te eisen dat zij, al was het maar tijdelijk, terug dient te verhuizen naar Marokko, dat zij als alleenstaande en bovendien (feitelijk) gescheiden levende vrouw, ernstig geschaad zal worden in haar recht op familieleven. Verzoekster vervolgt dat zij alle specifieke formaliteiten doorlopen heeft teneinde naar België te mogen komen samenleven met een Belgische onderdaan, dat het niet redelijk is om thans, na het stuklopen van het huwelijk, haar te verplichten terug te keren, al was het maar tijdelijk. Verzoekster benadrukt dat al haar familieleden thans in België zijn gevestigd, zodat zij als volkomen alleenstaande in ernstig gevaar dreigt te komen bij terugkeer naar Marokko. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt doordat geoordeeld wordt dat een terugkeer niet disproportioneel zou zijn in functie van het recht op privéleven.

In haar repliekmemorie voert verzoekster nog aan dat artikel 8 van het EVRM van openbare orde is in de Belgische rechtsorde en dat de bepalingen van het EVRM er rechtstreekse werking hebben.

Eerstens moet benadrukt worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In de uiteenzetting van het feitenrelaas in haar inleidend verzoekschrift herhaalt verzoekster de bewoordingen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf en stelt dat een terugkeer artikel 8 van het EVRM zou schenden en dat zij in elk geval een gezin vormt met haar broer T.M., bij wie zij inwoont en die in haar levensonderhoud voorziet op heden.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag in België indient om een ontvankelijke beslissing te verkrijgen. Er weze

opgemerkt dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch dat deze enkel inhoudt dat de aangehaalde situatie van verzoekster geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar vrijstelt van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit haar land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, 150.122). Verzoekster weerlegt met haar betoog het gegeven dat er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden niet. Het is niet omdat haar familie in België verblijft, dat zij als volwassene die haar hele leven in Marokko heeft gewoond (van 3 maart 1975 tot 14 mei 2007, zijnde 32 jaar) niet in staat is in haar land van herkomst de aanvraag in te dienen. Trouwens verplicht het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verzoekster niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat zij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoekster in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging of vrije keuze van woonplaats worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot benadrukt de Raad dat de Belgische wetgeving niet uitsluit dat betrokkene op een wettige wijze opnieuw tot het Rijk worden toegelaten, zodat de scheiding met de broer T.M. en de andere familieleden, slechts een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering. Een tijdelijke scheiding van haar broer houdt geen schending van artikel 8 van het EVRM in (RvS 13 december 2005, nr. 152.639; EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verzoekster maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoekster nog stelt dat zij alle specifieke formaliteiten doorlopen heeft teneinde naar België te mogen komen samenleven met een Belgische onderdaan en dat het aldus niet redelijk is om thans, na het stuklopen van het huwelijk, haar te verplichten terug te keren, al was het maar tijdelijk, wijst de Raad erop dat verzoekster, in het kader van een mogelijke gezinshereniging met haar wettige echtgenoot, inderdaad de procedure doorlopen heeft, doch dat zij nooit een recht verkregen heeft daar er van een relatie geen sprake was (verzoeksters echtgenoot zou een homofiele relatie hebben, woonde niet samen met verzoekster en er werd een onderzoek naar schijnhuwelijk geopend), zodat verzoekster niet dienstig kan aanvoeren dat het onredelijk is om haar na het stuklopen van het huwelijk terug te sturen gelet op het samenleven met de Belgische onderdaan.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat het onredelijk is om van haar te eisen, na het doorlopen van alle vereisten en het verzamelen van alle documenten om toegelaten te worden tot het Belgische grondgebied om te huwen met een Belg, thans nog te gaan vereisen dat zij dient terug te keren naar Marokko om opnieuw van daaruit een aanvraag tot verblijf in te dienen. Verzoekster stelt dat zij inmiddels reeds sedert 14 mei 2007 permanent in België verblijft en zodoende inmiddels reeds 1 jaar en 7 maanden in afwachting is van een definitief oordeel omtrent haar verblijfsstatus. Verzoekster vervolgt dat zij in afwachting alle inspanningen verrichte (met succes) om zich te integreren in de Belgische samenleving. Verzoekster meent dat het in de gegeven omstandigheden in strijd is met het 'redelijkheidsbeginsel' om thans nog te gaan eisen dat ze zou terugkeren naar Marokko om van daaruit de aanvraag te richten met het oog op verblijf in België. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing het

redelijkheidsbeginsel schendt doordat en in zoverre de verwerende partij oordeelt dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn in casu die verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In haar repliekmemorie voert verzoekster nog aan dat de beweringen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen en het door haar bijgevoegde politieel verslag geen negatief gevolg aan haar kunnen toebrengen in deze procedure daar zij zelf in het ootje is genomen door haar echtgenoot ten tijde van het huwelijk en hun samenwonen, dat zij zelf pas nadien het gerucht aangaande zijn beweerd homoseksuele geaardheid heeft vernomen, dat zij op geen enkele manier kan gebonden zijn door diens verklaringen aan de politie, welke de inhoud er ook van moge geweest zijn. Verzoekster vervolgt dat zij niet verantwoordelijk is voor de daden noch voor de verklaringen van haar echtgenoot, dat bovendien geenszins op basis van een louter politieel verslag het bestaan van een schijnhuwelijk is aangetoond. Verzoekster stelt dat het gevolg dat aan dit verslag, dat zelfs geen verhoor uitmaakt, gegeven is niet is aangetoond. Verzoekster verduidelijkt dat alleszins tot op heden in deze ten aanzien van haar zeker geen gerechtelijke beslissing genomen is, laat staan een definitieve gerechtelijke beslissing. In afwachting hiervan meent verzoekster dat het politieel verslag, voor wat betreft de verklaringen van de echtgenoot, geenszins van waarde zijn ter beoordeling van haar huidig verzoek tot regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. Immers betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op zich niet.

Waar zij stelt dat het onredelijk is om van haar te eisen, na het doorlopen van alle vereisten en het verzamelen van alle documenten om tot het Belgische grondgebied toegelaten te worden om te huwen met een Belg, dat zij dient terug te keren naar Marokko om van daaruit een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, kan verzoekster niet gevolgd worden. De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad het nodige visum heeft verkregen om naar België te komen. Echter werd de aanvraag tot vestiging geweigerd. Verzoeksters argumentatie betreft vooral kritiek op de beslissing tot weigering van de vestiging, welke in casu niet de bestreden beslissing is zodoende dat deze kritiek niet dienstig kan gevoerd worden. In zoverre verzoekster de opmerkingen van de verwerende partij, naar voor gebracht in de nota met opmerkingen, tracht te weerleggen, dient vastgesteld te worden dat de opmerkingen weergegeven door de verwerende partij in de nota met opmerkingen geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, waarvan de motieven door verzoekster op zich niet worden betwist.

De Raad wijst erop dat verzoekster dient te voldoen aan de wettelijke vereisten om zich op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te kunnen beroepen, met andere woorden dat zij 'buitengewone omstandigheden' dient aan te tonen waarom zij de aanvraag niet kan indienen in haar land van herkomst. De bestreden beslissing geeft duidelijk aan waarom de door verzoekster aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien betwist verzoekster deze motieven niet. Er kan dan ook niet ingezien worden op welke wijze de overheid, bij het nemen van een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard, het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft.

Waar verzoekster nog stelt dat zij inmiddels 1 jaar en 7 maanden in afwachting is van een definitief oordeel omtrent haar verblijfsstatus kan zij niet gevolgd wordt. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster naar België kwam om te huwen en in dat kader een verblijfsstatus aanvraag. Haar aanvraag tot vestiging, aangevraagd op 14 mei 2007, werd geweigerd op 30 mei 2007, aldus 2 weken na de aanvraag. Verzoekster bleef aldus maar 2 weken in afwachting omtrent haar verblijfsstatus. Ten overvloede wijst de Raad erop dat zelfs verzoeksters beroepsprocedure beëindigd werd op 19 oktober 2007 bij arrest nr. 2795 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat verzoekster na 5 maanden zelfs op de hoogte was van de wettigheid van de beslissing genomen door de administratieve overheid op 30 mei 2007. Verzoekster was aldus in kennis van haar definitieve verblijfsstatus. Het feit dat verzoekster daarna een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, doet niets af aan het feit dat verzoekster op de hoogte was van haar verblijfsstatus.

Verzoekster maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.